

forening. Hertil er der kun at sige, at lønmodtagerne jo kan lade være med at tage det pågældende arbejde eller lade sig ansætte et andet sted, hvor arbejdsgiveren måske ikke stiller krav om medlemskab af en fagforening.

Efter vores opfattelse kan man ikke tale om, at der ved sådanne ansættelsesbetingelser er tale om en krænkelse af menneskerettighedskonventionen eller andre konventioner. Den dom fra Menneskerettighedskommissionen, der citeres i bemærkningerne til beslutningsforslaget, »British Rail«-dommen, angår netop ikke ansættelsesbetingelser. Den dom handler om, at de pågældende lønmodtagere efter at have været ansat et stykke tid blev bedt om at melde sig ind i en bestemt fagforening. Det var i strid med konventionen.

Men her i landet står det stadig væk arbejdsgiverne frit for at bestemme, hvilke betingelser der skal til for at kunne opnå ansættelse hos ham eller hende. En betingelse er fra nogle arbejdsgiveres side, at lønmodtageren skal være medlem af en bestemt fagforening, ellers bliver der ikke nogen ansættelse. Lønmodtageren kan sige nej til jobbet eller ja til både job og fagforening. Sådan er virkeligheden, og det er en af tænderne i tandhjulet for den danske aftalemodel.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte forslaget, der efter vores opfattelse hverken strider mod menneskerettighedskonventionen eller andre konventioner, men det får vi nu afklaret, idet Kristelig Fagforening har meddelt Arbejdsmarkedsudvalget, at Vestre Landsret efterprøver, om en konkret afskedigelse af et medlem af den kristelige fagbevægelse og ikkemedlem af SiD er i strid med menneskerettighedskonventionens art. 11. Den afgørelse venter vi spændt på.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det var alligevel imponerende at høre fru Ulla Solvang stå her, på vegne af fru Vibeke Peschardt ganske vidst, men netop det aspekt taget med i betragtningerne så undrede jeg mig meget.

Jeg var nemlig for nylig til et landsmøde i Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger, hvor fru Vibeke Peschardt faktisk var med som landsmødets hovedtaler. Det, som fru Vibeke Peschardt fremførte i den sammenhæng, var noget helt andet end det, hun nu har lokket fru Ulla Solvang til at stå og sige fra Folketingets

talerstol. Men det kan selvfølgelig være, at man hyler med de ulve, man er iblandt, for ikke at få alt for mange lussinger.

Det, der også var interessant på det møde, var, at fru Vibeke Peschardt kunne stå og citere fra flere steder i det radikale partiprogram, hvor Det Radikale Venstre faktisk har en anden politik end den, fru Ulla Solvang her har stået og læst op. Det er ganske imponerende, men det er selvfølgelig også Det Radikale Venstre.

Fru Ulla Solvang sagde, at man jo bare kan lade sig ansætte i en anden virksomhed, hvor der ikke er organisationstvang. Det er en filosofi, som jeg synes burde følges bare en anelse mere op, for hvis det er en filosofi, så bør den jo gælde i alle forhold.

Spørgsmålet til fru Ulla Solvang er derfor: Gælder den også i andre forhold? Gælder den også i forhold til, om man vil ansætte han- eller hunkøn? Skal det så også være tilladt, at man diskriminerer på kønnet? Skal man have lov til at aldersdiskriminere? Skal man have lov til at lave politisk diskrimination, så man kan sige til folk, at de kun kan være ansat i firmaet, hvis de er medlem af et bestemt politisk parti? Skal det f.eks. også kunne være sådan, at man kan sige, at her på virksomheden har vi racediskrimination, og vi vil kun have bestemte racer ansat, og hvis folk ikke er tilfreds med det, så kan de bare finde sig et arbejde i en anden virksomhed?

Det var sådan set det, fru Ulla Solvang stod og sagde her fra Folketingets talerstol: Man kan jo bare finde sig en anden virksomhed at være ansat i.

Jeg må på vegne af Fremskridtspartiet sige, at vi tager stærkt afstand fra den filosofi. Vi kan under ingen omstændigheder være med til, at man på den måde tillader, at der kan diskrimineres ude på virksomhederne. Det, der jo er virkeligheden i dag, er, at der er frihed. Vi har heldigvis frihed til, at man kan organisere sig, som man har lyst til. Det synes vi i Fremskridtspartiet er rigtig, rigtig godt, og det støtter vi, og det vil vi kæmpe for at man fortsat kan.

Men lige så meget som det er en sandhed, så er det også en sandhed, at der i Danmark ikke er frihed til, at man undlader at organisere sig. Det er der ikke. Den frihed gælder altså ikke dér.

Hvis jeg i min virksomhed stillede krav om, at de, der skulle ansættes hos mig, skulle være medlem af Fremskridtspartiet, og hvis jeg indrykkede en annonce i avisen, hvor jeg søgte om medarbejdere, og dér skrev det samme, så ville